

гр. Перник, 22 юли, 2015 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на четиринадесети юли през две хиляди и петнадесета година в състав:

Председател: Стефан Станчев

Членове: Емилия Иванова

Ивайло Иванов

при секретаря М. и с участието на прокурор Цветков, като разгледа докладваното от съдия Станчев КНАХД № 286 по описа на съда за 2015 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявена е касационна жалба от директора на дирекция "Инспекция по труда" гр. Кюстендил, против решение № 148, постановено по нах дело № 122/2015 г., по описа на Районен съд Дупница. Навеждат се оплаквания за пороци на решението, съставляващи касационно основание за отмяна по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/. Обобщено оплакванията на касатора се свеждат до необоснованост на решаващите мотиви от доказателствата по делото и формиране на изводи относно правната квалификация на нарушението в противоречие с материалния закон. Във връзка с наведените касационни основания касаторът се позовава на писмени доказателствени средства, които представя. Иска отмяна на оспореното решение и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба, в писмено становище по делото развива съображения, че касационната жалба е неоснователна. Представителят на Окръжна прокуратура – гр. Перник дава заключение за неоснователност на касационната жалба, предлага да се остави в сила решението на РС.

Касационен състав на Административен съд Перник, на основание чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, след като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, прие следното:

Касационната жалба е допустима, подадена е от страна във въззивното производство пред районния съд с право на жалба, срещу съдебен акт, който подлежи на обжалване по касационен ред, спазен е преклузивният 14 – дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, отговаря и на изискванията за форма и съдържание по чл. 212, чл. 213 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Предмет на касационна проверка е решение на Дупнишкия районен съд № 148, постановено по нах дело № 122 по описа на този съд за 2015 г., с което е отменено наказателно постановление № 10-0000004/07.III.2014 г., издадено от директора на дирекция "Инспекция по труда" – гр. Кюстендил. С отмененото наказателно постановление на основание 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ на ЗАД "Булстрад Виена Иншурънс Груп" АД е наложена имуществена санкция в размер 1 500 лева. В НП и предхождащия го АУАН са изложени обстоятелствата, че при извършена проверка по работни места на 08.I.2014 г. и по документи на 23.I.2014 г. на санкционираното дружество, е констатирано, че същото в качеството си на работодател е сключило трудов договор /цитиран/ с лицето Н.*** от гр. Дупница за изпълнение на длъжността "мениджър екип" в

Агенция „Булстрад“ гр.Дупница, при пълно работно време и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1400 лева. Констатирано е, че по ведомост за м. април 2013 г. работодателят е начислил основно месечно трудово възнаграждение на Николова в размер на 700 лева. Посочено е, че до датата на проверката ЗАД не е начислило на лицето разликата до размера на уговореното основно месечно трудово възнаграждение. Прието е, че с това дружеството в качеството си на работодател е нарушило чл. 128, т. 1 от КТ. АУАН за констатираното нарушение е съставен АУАН на 14.ІІ.2014 г. Изложената в него релевантна фактическа обстановка е тъждествена с тази по НП. АУАН е надлежно предявен и връчен на датата на съставянето му – 14.ІІ.2014 г. НП е издадено на 07.ІІІ.2014 г. Връчено е на санкционирания субект на 11.ІІІ.2014 г. Въззивната жалба е подадена в срок.

В рамките на служебната касационна проверка на първоинстанционното решение, настоящият съдебен състав счита, че Дупнишкият районен съд е постановил валиден и допустим съдебен акт.

Осъществявайки на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка относно съответствието на атакуваното съдебно решение с материалния закон от една страна, а от друга относно посочените в жалбата пороци, съставляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, съдът счита следното:

За да постанови изложения по-горе резултат, Дупнишкият районен съд е приел, че в административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в това, че наведените обстоятелства сочат нарушаване от страна на работодателя на забраната по чл. 118 от КТ за едностранно изменение на трудовото правоотношение. Приел е, че посочената за нарушена разпоредба на чл. 128, т. 1 от КТ не кореспондира с релевираните обстоятелства, поради което за наказания субект е останало неясно в кое административно нарушение е обвинен и е накърнено правото му защита. Разглеждайки по същество въпроса за законосъобразността на наказателното постановление, Дупнишкият районен съд е счел, че не е доказано извършване на нарушение. Въз основа на ведомостите за работни заплати, включително за м. април 2013 г. е приел, че трудовото възнаграждение на служителката е начислено и с това работодателят е изпълнил задължението си по чл. 128, т. 1 от КТ. Изложил е съображения, че това задължение касае начисляване на трудово възнаграждение за положен труд, но не непременно уговореното такова. Приел е от друга страна, че със заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е намален размера на уговореното трудово възнаграждение, но законосъобразността на същата не подлежи на разглеждане в административнонаказателното производство. Изложил е и мотиви, че е ангажирана и имуществената отговорност на служителя, а доколко това е сторено в съответствие с приложимите материални и процесуални норми не е предмет на произнасяне в производството по обжалване на наказателни постановления.

Решението е неправилно. Не се споделят решаващите съображения на първата съдебна инстанция, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения. Наведените в АУАН и НП обстоятелства недвусмислено и напълно ясно сочат, че е констатирано неначисляване от страна на работодателя на работна заплата за м. април 2013 г. във ведомостите за работните заплати. Тези релевантни факти са в пълно съответствие с посочената за нарушена разпоредба на чл. 128, т. 1 от КТ. В обстоятелствените части на НП и предхождащия го АУАН не се съдържа нито едно твърдение, въз основа на което да се приеме, че нарушението се изразява в

неспазване на забраната по чл. 118 от КТ. Изводите в обратен смисъл са необосновани от съдържанието на АУАН и НП.

Не се споделят и другите решаващи мотиви на районния съд за недоказаност на нарушението. Въз основа на трудовия договор, между санкционираното дружество и служителя е следвало да се приеме за установено, че уговореното трудово възнаграждение на последната е в размер на 1 400 лева. Въз основа на извлеченията от ведомостите за работни заплати за м. април 2013 г. е следвал единственият възможен фактически извод, че трудовото възнаграждение на служителката не е начислено в пълен размер. Въз основа на свидетелските показания е следвало да се приеме, че тези факти са констатирани и от служителите на дирекция "Инспекция по труда" – гр. Кюстендил при извършените проверки. Последното се установява по несъмнен и категоричен начин и въз основа на представения и приет като доказателство в касационното производство протокол за извършена проверка изх. № 019/31.I.2014 г. От друга страна задължението за начисляване на трудовото възнаграждение по чл. 128, т. 1 от КТ се отнася до работната заплата на работника или служителя в нейния пълен размер. А последният е винаги този, който е уговорен между страните по трудовото правоотношение /по аргумент от чл. 118 КТ/. Неначисляването на цялата или част от работната заплата представлява неизпълнение на задължението по чл. 128, т. 1 от КТ. Въз основа извършения в настоящите мотиви анализ на доказателствата и формираните правни изводи, следва, че санкционираното дружество е извършило именно релевираното нарушение, което е и доказано по несъмнен и категоричен начин по делото. Формираните решаващи съображения на първата съдебна инстанция в обратен смисъл са обусловили неправилност на съдебното решение. Осъществено е касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, при което решението следва да бъде отменено. Следва на основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото да бъде решено по същество, като съобразно изложените по горе мотиви наказателното постановление бъде потвърдено.

За пълнота на настоящото изложение Административният съд намира за необходимо да посочи, че с оглед датата и начина на формулирането му, така нареченото споразумение, между санкционираното дружество и служителката, е напълно ирелевантно за случая, като ангажирано по какъвто и да било начин имуществената отговорност на служителя по чл. 206 и сл. от КТ и са без отношение към формиране на изводите за понасяне административнонаказателната отговорност на ответника.

Воден от изложените съображения и на основание 222, ал. 1, чл. 221, ал. 2, чл. 218 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, касационен състав на Административен съд Перник

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ решение № 148 на Районен съд Дупница по нах дело № 122/2015 г., по описа на този съд и вместо него, **ПОСТАНОВИ:**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 10-0000004/07.III.2014 г., издадено от директора на дирекция "Инспекция по труда" – гр. Кюстендил, с което на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда на ЗАД " Булстрад Виена Иншурънс Груп" АД е наложена имуществена санкция в размер 1 500 лева, за нарушение на чл. 128, т. 1 от Кодекса на труда.

Решението не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи чрез връчване на преписи.

Председател: /п/

Членове: 1. /п/ 2./п/